

a má objeviti sporné předměty, kdežto hořejší tři přísahy stejným způsobem slouží veřejnoprávním účelům, majíce objeviti zatajené nebo skryté předměty úkojové.

Přece však právní povaha a rozsah všech tří přísah jest rozličný; složení přísahy dle § 47 ex. ř. nezbavuje dlužníka povinnosti, aby vykonal přísahu dle § 100 konk. řádu, neboť v konkursním řádu běží za všech okolností o přísahu podle prozkoumaného seznání jmění a totéž platí o přísaze dle §§ 2 a 38 vyrovnávacího řádu, kde se její rozsah určuje účelem řízení vyrovnávacího, v němž jest seznam jmění (mající ve vyrovnávacím řízení rozsáhlejší úkol než v konkursním, poněvadž v onom nezřizuje se úřední inventář, specialisovaným seznamem aktiv a passiv s udáním ceny, ale v němž při aktivech udává se pouze skutečné, nikoli očekávané jmění, a jenom jmění dlužníkovy, tedy nikoli také jmění dlužníkovy manželky a jeho dětí, jehož požitky dlužník skutečně bere, nebo jež mu alespoň náleží).

Také ve vyrovnávacím řízení není dlužník zbaven povinnosti §§ 2 a 38 vyr. řádu ohledně uvedené přísahy tou okolností, že už vykonal vyjevovací přísahu dle § 47 ex. ř. Vyjevovací přísahy dlužníkovy v konkursním i ve vyrovnávacím řízení nemají konečně povahy takové veřejnosti jako dle §§ 47 ex. ř., nejsouce také veřejné jako tyto dle § 48 II. ex. řádu.

Z úvah těchto plyne, že soud prvé stolice právem nevzal ve svém usnesení zřetel s hlediska § 49 II. ex. ř. na dlužníkem u zemského soudu civilního v P. ze dne 17. února 1923 vykonanou přísahu vyjevovací dle §§ 2 a 38 vyr. ř. a že právem vydal rozkaz k přísežnému udání jmění dle § 47 II. ex. ř., neboť byť i se právní povahou obě přísahy podstatně nelišily, přece jenom jde o přísahy dvou různých řízení.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 11. září 1923 č. j. R 1 777/23—1. Dr. Edvard Strass.

Neodporuje zdejším zákonům, bylo-li u úředního soudu v Berlíně v řízení o prozatímním opatření jednáno a vydáno usnesení, jímž uloženo odpůrci nahraditi útraty straně ohrožené. Příspěvek k §§ 79, 84 a 393 ex. ř. a k vládní vyhlášce ze dne 25. VI. 1924 č. 131 sb. z. a n.

Berlínská firma X. žádala u zem. soudu v P. proti zdejší firmě Y. za exekuci k vydobytí útrat, které jí byly při-

souzeny u berlínského soudu jako straně ohrožené proti odpůrkyni Y.

Žádosti té bylo vyhověno všemi stolicemi, nejvyšším soudem pak z těchto důvodů:

Podle stanoviska rekurentčina byla na základě rozsudku zemského soudu v Berlíně ze dne 2. dubna 1924, č. j. 49 Q 7/24/5 a rozhodnutí téhož soudu ze dne 7. května 1924, č. j. 49 Q 7/24/6 proti ní povolena exekuce nižšími soudy neprávem, protože jde o vydobytí útrat navrhovatelky jako ohrožené strany v řízení o prozatímní opatření a podle § 393 ex. ř. ohrožená strana v tuzemsku při prozatímním opatření nároku na útraty nemá, tudíž případ vymáhání útrat prozatímního opatření v říší Německé na základě tuzemského usnesení nenastane a vzájemnosti se proto v tomto směru podle § 79 ex. ř. nedostává. Než toto stanovisko není správné, ježto není pro ně opory v § 79 ex. ř., jehož se rekurentka dovolává, a — což jest podle § 84 ex. ř. rozhodno — ani ve státní smlouvě Československé republiky s říší Německou o právní ochraně ze dne 20. ledna 1922 pod č. 130 ve sbírce zákonů a nařízení z r. 1924 uveřejněné, ani pokud se týče, ve vládní vyhlášce ze dne 25. července 1924 č. 131 sb. zák. a nař.

Podle § 79 ex. ř. může býti povolena exekuce na základě cizozemského titulu jen tehdy a v těch rozměrech, když a pokud jest zaručena vzájemnost. Podle článku I. shora uvedené státní smlouvy mezi Československou republikou a říší Německou požívají přílušníci jednoho z těchto smluvních států v území státu druhého, bez újmy tam platných jazykových zákonů, téhož postavení jako vlastní příslušníci tohoto státu a mohou volně, bez překážek dovolávat se soudu a jednati tam za těchže podmínek jako vlastní státní příslušníci. Jak vidno, vyslovena jest touto státní smlouvou mezi Československou republikou a říší Německou ohledně právní ochrany vzájemnost úplná (§§ 79 a 84 ex. ř.). Podle vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924 č. 131 sb. zák. a nař. může býti v říší Německé vedena exekuce na základě všech usnesení a rozhodnutí československých soudů, jimiž se vyřizuje spor po řádném řízení zaručujícím slyšení obou stran, takže lze vésti exekuci v říší Německé na základě exekučních titulů v § 1 ex. ř. pod č. 1., 2. a 3. uvedených a to i pokud jde o rozhodnutí o útratách řízení. Podle toho není s hlediska vzájemnosti překážky vésti z obdobných exekučních titulů německých soudů exekuci v Československé republice.

Shora uvedený rozsudek a rozhodnutí zemského soudu

v Berlíně, jež slouží za základ exekuci, o kterou jde, jsouce podle předloženého vysvědčení exekučně vykonatelný, patří nepochybně k exekučním titulům podle § 1 č. 1. ex. ř. a proto, ježto s hlediska vzájemnosti, jak uvedeno, překážky pro povolení exekuce v tuzemsku není, a není, jakž ani netvrzeno, závad pro povolení exekuce v § 80 č. 1.—3. a v § 81 č. 1.—4. ex. ř., případně jinde uvedených, byla žádaná exekuce nižšími soudy právem povolena.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. ledna 1925, č. R I. 66/25. Dr G.

Opravný prostředek lze pokládati za podaný včas jen tenkrát, jestliže posledního dne lhůty byl poště odevzdán v době, kdy mohl býti ještě opatřen poštovním podacím záznamem tohoto dne.

Následky doručení soudního rozhodnutí v případě veřejné vyhlášky nastávají podle §ů 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. pro všechny účastníky již touto vyhláškou, bez ohledu na to, zda-li a kdy rozhodnutí bylo doručeno všem neb jen některým účastníkům anebo žádnému z nich.

Usnesení vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání uveřejněno bylo na soudní desce dne 26. ledna 1923 a doručeno bylo firmě P. dne 29. ledna 1923.

Rekurs proti tomuto usnesení vznesený firmou P. a odevzdáný poště dne 12. února 1923 19 hod. 30 min. byl vrchním zemským soudem odmítnut jako opožděný s poukazem na §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř.

Nejvyšší soud zamítl dovolací rekurs z těchto důvodů: Dle § 49 vyr. řádu musí rozhodnutí vyrovnávacího soudu o potvrzení vyrovnání býti veřejně vyhlášeno a vyhotovení tohoto rozhodnutí musí býti doručeno všem účastníkům. Dle § 52 téhož vyr. ř. mohou účastníci, kteří nesouhlasili výslovně s vyrovnáním, vznésti rekurs do potvrzení vyrovnání.

Dle § 63 vyr. řádu užiti jest k zodpovězení otázky, zdali rekurs podán byl včas, obdobně předpisů konkursního řádu, a není-li jich, předpisů civ. řádu soudního, zvláště pak § 174 konk. ř.

Dřívější konkursní řád ze dne 25. prosince 1868 č. 1. ř. z.